

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 10. februar 2010 i sag nr. BS 1-2/2008:

P

mod
Patientskadeankenævnet
Vimmelskaflet 43, 2. sal
1161 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagsøgeren, P, har nedlagt følgende påstand:

Sagsøgte dømmes til at anerkende at den skade sagsøger er påført i forbindelse med behandlingen på S og hos egen læge i forbindelse med beskadigelse af højre fod i april 2005 kan omfattes af patientforsikringslovens regler.

Sagsøgte har påstået frifmdelse.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retspleje-lovens § 218 a, stk. 2.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand i påstandsdokumentet anført følgende:

Det gøres således sanmenfattende gældende:

- At sagsøger har været udsat for en anerkendt patientskade,
- At diagnosen burde være stillet på et langt tidligere tidspunkt,
- At der således ikke er levet op til bedste specialiststandard, jfr. PFL § 2, stk. 1, nr. 1,
- At den forsinkede diagnose har betydet, at sagsøgers gener er blevet

ganske betydelige og at de ligger ud over hvad man med rimelighed må tåle, jfr. PFL § 2, stk. 1, nr. 4,

At det af det lægelige materiale fremgår, at sagsøger er påført et betydeligt mén efter patientskaden,

At sagsøger er påført et betydeligt erhvervsevnetab som følge af patientskaden.

Sagsøgte har i påstandsdokumentet anført følgende til støtte for sin påstand:

Til støtte for frifindelsespåstanden gøres det gældende, at der intet grundlag er for at tilsidesætte Patientskadeankenævnets afgørelse af 10. september 2007 (bilag 8).

Læger deltog i behandlingen af sagen ved både Patientforsikringen og Patientskadeankenævnet. Begge instanser har med kendskab til det med stævningen fremlagte lægelige materiale vurderet, at sagsøgerens følger efter tilskadekomsten i april 2005 med overvejende sandsynlighed skyldtes selve tilskadekomsten, ikke den efterfølgende behandling.

Retslægerådet har i svaret på spørgsmål 3 anført, at sagsøgerens nuværende gener er en direkte følge af traumat mod højre fod den 24. april 2005, og at komplikationen rekleksdystrofi ofte er vanskelig at diagnosticere i det post-traumatiske forløb.

Retslægerådet har videre i svaret på spørgsmål 4 anført, at behandlingen både hos egen læge og på § i tilslutning til og i efterforløbet af overmævnte traume er foretaget i henhold til almindeligt anerkendt faglig standard.

Det gøres på den baggrund gældende, at der ikke er det fornødne sikre grundlag for at tilsidesætte Patientskadeankenævnets vurdering.

Det bestride således som urigtigt, at sagsøgeren skulle have været udsat for en patientskade.

Når følgerne af sagsøgerens tilskadekomst er forårsaget af tilskadekomsten og ikke af behandling eller undersøgelser m.v., er det uden betydning for sagens afgørelse, om behandlingen svarer til den, en erfaren specialist ville have ydet, jfr. patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1, samt om generne er mere omfattende, end sagsøgeren med rimelighed må tåle, jfr. patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 4.

Ex tunc gøres det gældende, at heller ikke betingelseme for at yde erstatning i patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1, og § 2, stk. 1, nr. 4, er opfyldt.

Rettens begrundelse og afgørelse

Af sagens oplysninger fremgår, at sagsøgeren den 23. april 2005 faldt over et dørtrin og slog sin fod, og at der udvikledes en posttraumatisk refleksdystrofi, der må antages at have medført varige mén og erhvervsevnetab. Refleksdystrofien blev diagnosticeret den 25. oktober 2005, hvorefter behandling blev iværksat.

Retslægerådet har udtalt, at det er rådets klare vurdering, at sagsøgerens nuværende gener er en direkte følge af traumet mod højre fod den 25. april 2005. Retten kan henholde sig hertil.

Overlæge A har i en erklæring af 8. februar 2007 udtalt, at CRPS er en sygdom, som det er vanskeligt at behandle, og han har under hovedforhandlingen oplyst, at der er en dårlig prognose, uanset hvornår behandlingen sættes ind. Han har videre oplyst, at det er et succeskriterium, hvis man kan hjælpe 10-20%.

På denne baggrund finder retten ikke, at sagsøgeren har godtgjort, at en tidligere diagnose og behandling havde ændret sagsøgerens sygdomsforløb. Sagsøgeren er således ikke blevet påført en skade, der er omfattet af lov om patientforsikring.

Sagsøgtes frifindelsespåstand tages derfor til følge.

Sagsomkostningerne dækker sagsøgtes udgifter til advokatbistand.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Patientskadeankenævnet, frifindes for det af sagsøgeren,
P, under denne sag rejse krav.

I sagsomkostninger skal sagsøgeren inden 14 dage til sagsøgte betale kr. 20.000,00.

Ib Jensen

/hks

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Hjørring, den 12. februar 2010.

Tove Andersen, Kontorfuldmægtig